

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.056/2018/5.szám

A Szegedi Ítéltábla a felperest képviselőszervezet neve(jogtanácsos neve) által képviselt **felperes neve, felperes székhelye** szám alatti székhelyű felperes által – a Balás Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Balás Ákos ügyvéd) által képviselt **alperes neve, alperes lakcíme** szám alatti lakos alperes ellen vezető tisztségviselő marasztalása iránti perében a Kecskeméti Törvényszék 2017. szeptember 15. napján kelt 10.G.20.526/2017/9. sorszámú ítélete ellen az alperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 20.000,- (Húszezer) Ft másodfokú eljárási költséget, valamint az államnak az illetékes adóügyi hatóság felhívására 312.900,- (Háromszáztizenkettőezer-kilencszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes egy személyben alapító tagja és vezető tisztségviselője volt a cégjegyzékbe 2013. április 4. napján bejegyzett **A... Kft.-nek** (továbbiakban: társaság). A Kecskeméti Törvényszék mint Cégbíróság 2015. július 10. napján jogerőre emelkedett Cgt.03-15-000390/2. sorszám alatti végzésével a társaságot a további működéstől eltiltotta, megszüntnek nyilvánította és elrendelte vele szemben a kényszertörlési eljárás megindítását. Az eljárásban a felperes 29.572.356,- Ft követelést jelentett be, mely az eljárás során nem térült meg. A cégbíróság a társaságot 2017. január 20. napján törölte a cégjegyzékből, annak Cégközlönyben történő közzétételére 2017. január 24. napján került sor.

Az alperes a társaság 2013. évi alapítását követően nem tett eleget éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének.

A társaságnál 2013. december 19. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet állt fenn, vele szemben végrehajtási eljárás indult, mely a cégjegyzékbe 2014. január 8. napján került bejegyzésre, adószáma felfüggesztésére 2015. január 6. napján került sor. A társaság utolsó cégjegyzékbe bejegyzett székhelye **társaság utolsó székhelye** szám alatt volt

A felperes 2017. március 20. napján benyújtott keresetében kérte az alperes kötelezését 3.911.000,- Ft tőke megfizetésére. Kereseti kérelmét a cégnyilvántartásról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 18. §-ra, 117/A. § (3) bekezdésére, 118/B. § (1) és (4) bekezdésére, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 4. §-ra alapította. Előadta, hogy az alperes, mint a társaság vezető tisztségviselője, a társaság alapításától kezdődően nem tett eleget éves beszámoló készítési és letétbehelyezési kötelezettségének, ezért a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. A társaság kényszertörlési eljárásába 29.572.356,- Ft követelést jelentett be, amelyből 3.911.000,- Ft megfizetésére kérte kötelezni alperest. Ezen összegből 100.000,- Ft illetékkövetelés a cégbíróság Cgt.03-15-000390 számú értesítése alapján áll fenn, míg a további 3.811.000,- Ft áfakövetelés önellenőrzésen alapul. A társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete kezdő időpontját 2013. december 19. napján jelölte meg.

Az alperes a keresetre érdemi védekezést nem terjesztett elő.

Az elsőfokú eljárás utolsó tárgyalását követően az iratokhoz szerelt, de azt megelőzően érkezett előkészítő iratában előadta, hogy a társaság fizetéseképtelenségével kapcsolatos nyilatkozatot megtenni nem tudja, a felperes iratait nem tudja értelmezni, mert a társaság 2014. közepétől tevékenységet nem végzett. Ehhez a **adóhatóság** Bűnügyi Igazgatósága megkeresésére adott írásbeli válaszait csatolta, és indítványozta, a bíróság keresse meg a hatóságot tájékoztatás kérésére az „ügy állásáról”. Kérte nyilatkoztatni továbbá felperest, hogy a társaság kapcsán az adóhatósági eljárás milyen stádiumban van, miként zárult le. Egyéb nyilatkozatot a perben nem tett.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes Magyar Államkincstárnál vezetett kártérítési bevételi számlájára 3.911.000,- Ft-ot.

Döntésében kifejtette, hogy az ügyben a 2014. július 1. napjától hatályos Ctv. rendelkezéseit kellett alkalmazni. A Ctv. 118/B. § (1) bekezdése szerint – hasonlóan a felszámolási eljárást is szabályozó 1991. évi CLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ában írtakhoz – a kiindulópont az, hogy a vezető tisztségviselő felelőssége megállapíthatósága körében annak van jelentősége, hogy a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a vezető milyen, a hitelezői érdekek elsődlegességének megfelelő vagy azzal ellentétes magatartást tanúsított.

A felperes keresetében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját egyéb adatok hiányában 2013. december 19. napjában jelölte meg, ekkor a társaságak 5.148.000,- Ft adótartozása volt. Az alperes által csatolt nyilatkozat szerint a társaság 2014. évben semmilyen gazdasági tevékenységet nem végzett, a felperes által 5. számú tárgyalási jegyzőkönyvi nyilatkozatra a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját illetően felhívására sem tett nyilatkozatot a jogkövetkezményekre történt figyelmeztetés ellenére.

Utalt a Ctv. 118/B. § (1), (3), (4), 118/C. § (1) bekezdésére és arra, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy a bíróság azokat valóban fogadja el. Hangsúlyozta, 4. sorszámú végzésében tájékoztatta alperest a bizonyítási kötelezettségről arra vonatkozóan, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Az alperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, előadást sem tett a felelősség alóli kimentésre. Az alperestől származó, a **adóhatóság** Igazgatósága megkeresésére tett indítványt figyelembe venni nem tudta, mert azt határidőn túl tette meg, de a megjelölt eljárás „állása” semmilyen tekintetben nem mutat összefüggést jelen perrel. Amennyiben az eljárás nem eredményezi az alperes marasztalását, annak a perbeli jogvita elbírálására kihatása nincs.

A vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése szerinti feltételek együttes fennállása alapozza meg. Arra az esetre, ha a vezető tisztségviselő – perbeli esetben az alperes – a cég megszűntnek nyilvánítását megelőzően nem tett eleget az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, akkor a Ctv. 118/D. § (4) bekezdése vélelmet állapít meg, melynek eredményeként a bizonyítási teher megfordul. Ezen kötelezettség elmulasztása esetén ugyanis a hitelezői érdeket sértő vezetői magatartást (jogellenességet) vélelmezni kell, azt a felperesnek nem kell bizonyítania. Vélelem célja, hogy a bizonyítási teher vezető tisztségviselőre történő telepítésével azon jogellenes magatartást szankcionálja, amely miatt a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése szerinti feltételek bizonyítása elnehezül, esetleg iratok, adatok alapján lehetetlenné válik.

Alperes nem vitatta, hogy a társaság megszűntnek nyilvánítását követően nem tett eleget éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, ez azt jelenti, hogy a vélelmet az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tudta megdönteni. Ezért az alperest kártérítési felelősség terheli a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően tanúsított,

vélelmezett jogellenes magatartás miatt a kényszertörlési eljárásban bejelentett meg nem térült követelésekért.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Előadta, jogban járatlan félként jogi képviselőt bízott meg, aki bizonyítási indítványait előterjesztette ugyan, azonban azokat az elsőfokú indokolás nélkül és elkésettként elutasította. Jogi képviselője az iratokba betekintett, azt követően rövid időn belül bizonyítási indítványokat, iratcsatolásokat eszközölt. Az elsőfokú bíróság bizonyítás elutasítására vonatkozó álláspontja megalapozatlan, a jogban járatlan alperestől nem vonható meg a lehetőség, hogy jogi képviselőt megbízva az ügyben érdemi védekezést terjesszen elő.

Az ügy érdeme kapcsán előadta, a becsatolt iratokból megállapíthatóan a társaság 2014. év végén nem végzett gazdasági tevékenységet, melyhez képest különféle bevételek kerültek benyújtásra a társaság nevében, melyeket nem ő, mint törvényes képviselő nyújtott be.

E körben terjesztett elő bizonyítási indítványt, hogy igazolást nyerjen, a társaság nevében benyújtott bevételek nem tőle származnak és az adóhatósági eljárás vezetett-e valamilyen határozat meghozatalára.

Álláspontja szerint utóbbi kérdés vizsgálata azért nem mellőzhető, mert a felperes, mint hatóság a követeléseit határozattal kell, hogy megalapozza. Igazolt, hogy indult egy adóhatósági ellenőrzési eljárás, melynek végeredménye nem ismert, ezért nem biztos, hogy a felperesnek bármiféle határozattal alátámasztott követelése áll fenn az általa vezetett társasággal szemben.

Az iratokból megállapítható az is, hogy a társaság külső szakképzett könyvelőt vett igénybe, akinek meghallgatása elengedhetetlen a per szempontjából, az azonban függ a társasággal szembeni adóhatósági eljárást lezáró határozat tartalmától.

Megjegyezte, fenti okokból az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése is indokolt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az elsőfokú eljárásban az alperes a bíróság felhívására sem terjesztett elő határidőben érdemi védekezést. A perben érvényesített felperesi adótartozásából 3.811.000,- Ft önadózás útján keletkezett, 100.000,- Ft pedig a cégbíróság eljárási illetékről szóló értesítése alapján. Az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját helyesen állapította meg, továbbá azt is, hogy a törvényi vélelem fennáll és alperes azt megdönteni nem tudta.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes keresetében előadta, hogy az illetékes cégbíróság a társaság ellen 2015. június 10. napján jogerőre emelkedett végzésével rendelte el a kényszertörlési eljárást, és a Ctv. 118/B. §-a alapján kérte az alperes, mint a társaság vezető tisztségviselője marasztalását a kényszertörlési eljárásba bejelentett, és meg nem térült követeléséből 3.991.000,- Ft követelése megfizetésére.

A vezető tisztségviselők cég megszűnésének esetére vonatkozó hitelezőkkel szembeni felelősség áttörési szabályát a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3) bekezdése vezette be, és utaló szabálya folytán a felszámolási eljárásokkal történő megszűnés esetére a vezetői felelősség a Cstv. 33/A. §-a alapján úgynevezett „kétlépcsős perben” vált érvényesíthetővé 2006. július 1-i hatállyal (először egy felelősség megállapítási perben, és ennek eredményessége esetén egy marasztalási perben), míg a cég kényszertörléssel történő megszűnésének esetére a cégnyilvántartásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/B. §-a a 2011. évi CXVII. törvénnyel került beiktatásra 2012. március 1-i hatállyal. Utóbbi esetben a vezető marasztalása egylépcsős perben történhet, mivel nem a kényszertörlési eljárás alatt, hanem a kényszertörlési eljárás befejezése, azaz a cég megszűnése után terjeszthető elő a kereset. A Ctv. 118/B. §-a 2014. július 1. napjától módosításra került a 2016. évi CCLII. törvénnyel, azonban annak rendelkezései csak a

hatályba lépését követően elrendelt kényszertörlési eljárások miatt érvényesített követelésekre alkalmazandók.

A Ctv. 118/B. § (1) bekezdésének a társaság kényszertörlési eljárásának kezdő időpontjában (2015. július 10.) hatályos – és jelen perben alkalmazandó – második időállapot normaszövege alkalmazandó, mely szerint, ha a cégbíróság a céget kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég vezető tisztségviselője – ide értve a kényszertörlési eljárás előtt a cégjegyzékből törölt vezető tisztségviselőt is – az okozott hátrány erejéig felel a kielégítetlenül maradt hitelezői követelésekért, ha a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el és ezáltal a cég vagyona csökkent, illetve a hitelezők követeléseinek kielégítése megghiúsult. Több vezető tisztségviselő esetén felelősségük egyetemleges. A (3) bekezdés szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták, majd ésszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A (4) bekezdés alapján mentesül a felelősség alól a vezető tisztségviselő, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselő jogviszonya alatt, vagy ügyvezetési tevékenysége miatt következett be, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően pedig az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette, a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Ha a vezető tisztségviselő a kényszertörlés elrendelését megelőzően vagy a kényszertörlési eljárás alatt nem tett eleget, a számviteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének vagy – végelszámolás esetén – nem teljesítette a 98. § (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelemét vélelmezni kell.

A rendelkezésre álló peradatokból megállapítható, hogy a kényszertörlés elrendelésekor az alperes a társaság vezető tisztségviselője volt, ezért felelőssége vizsgálható volt. A felperes a Ctv. 118/C. § (1) bekezdése szerint hitelezőnek minősült, mert nem vitatottan követelését a kényszertörlési eljárásba bejelentette az a cégbíróság értesítésén és önellenőrzésén alapult. A Ctv. 118/C. § (2) bekezdés szerint pedig a felperes, mint hitelező keresetét a cég törölését elrendelő jogerős határozat Céglétszámolóban történt közzétételét (2017. január 24.) követő 90 napos jogvesztő határidőn belül (2017. március 20.) a cég utolsó bejegyzett székhelye (**település neve**) szerint illetékes törvényszéken terjesztette elő.

Fentiek alapján a felperes, mint hitelező a kereset előterjesztésére jogosult volt, azt a törvényes határidőben az illetékes bíróság előtt terjesztette elő, mindezekből következően a kereset érdemben vizsgálható volt.

A fenti törvényi szabályokból következően a Ctv. 118/B. § (1) bekezdésén alapuló felelősség megállapítása körében - figyelemmel a Pp. 164. § (1) bekezdésére is – a tényállási elemek közül a felperest terhelő főszabály szerint az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontjának bizonyítása, továbbá az, hogy ezt követően az alperes ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, és ezzel a magatartásával okozati összefüggésben a társaság vagyona csökkent, illetve a hitelezők követelésének kielégítése megghiúsult. A vezetői felelősség fennálltára vonatkozó, fenti tényállási elemek sikeres bizonyítását követően az alperes a Ctv. 118/B. § (4) bekezdése alapján a felelősség alól kimentheti magát annak bizonyításával, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselő jogviszonya alatt, illetve ügyvezetési tevékenysége miatt következett be, annak bekövetkeztét követően pedig az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Jelen esetben azonban a felperes keresetében hivatkozott a Ctv. 118/B. § (4) bekezdés második mondatában írt törvényi vélelemre, mely szerint, ha a vezető tisztségviselő a kényszertörleszt elrendelését megelőzően, vagy a kényszertörlesztési eljárás alatt nem tett eleget a számviteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, akkor a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Ez a vélelem tartalma szerint azt jelenti, ha a törvényi feltétel fennáll, akkor a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése szerinti főszabályhoz képest az alperesnek kell bizonyítania, hogy a felperes által megjelölt időpontban a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be és a hitelezői érdekeknek megfelelően járt el.

Az elsőfokú bíróság azzal az indokkal adott helyt a keresetnek, hogy a Ctv. 118/B. § (4) bekezdésében írt vélelmet, az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére alperes nem tudta megdönteni, a perben határidőben érdemi védekezést és bizonyítási indítványt sem terjesztett elő.

A perben rendelkezésre álló adatokból megállapítható, hogy a felperes megjelölte a cég fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének kezdő időpontját (2013. december 19.), ezt az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen fogadta el mérlegadatok hiányában azzal, hogy a cégnek ebben az időpontban már 5.148.000,- Ft adótartozása állt fenn, melyet a felperes 4/F/2. szám alatti beadványával igazolt. Továbbá felperes előadta azt is, hogy a cég kényszertörlesztési eljárásába bejelentett hitelezői igénye nem térült meg, valamint azt, hogy 2013., év a cég alapítását követően a cég beszámoló készítési és letétbe helyezési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Mindebből következően a felperes a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése szerinti a vezetői felelősség megállapításának törvényi tényállási elemeit – a (4) bekezdés szerinti vélelemre figyelemmel – igazolta. A fentebb kifejtettek szerint ezt követően – a vélelemre figyelemmel – a kimentéshez az alperesnek kellett bizonyítani, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be, és a hitelezői érdekek figyelembe vételével járt el.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen eljárásjogi okokból sérelmezte az elsőfokú bíróság ítéletét. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a jogi képviselője által előterjesztett bizonyítási indítványokat indok nélkül és elkészttség okából elutasította, mely jogszabálysértő, mert a jogban járatlan féltől nem vonható meg az a lehetőség, hogy jogi képviselőt megbízva az ügyben érdemi védekezést terjesszen elő.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az alperes ezen fellebbezési hivatkozása alaptalan az alábbiak miatt. A bíróságok feladata, hogy a jogalanyok által perbe vitt jogok és kötelezettségek vonatkozásában tisztességes eljárásban ésszerű határidőn belül hozzanak döntést, mellyel a jogvitát lezárják (Pp. 1. §, 2. § (1) bekezdés). A bíróság döntési jogkörének korlátait a felek által előterjesztett kérelmek képezik (Pp. 3. § (1) bekezdés). Mindebből következően a bíróság az előterjesztett nyilatkozatok alapján, és a tisztességes eljárás elvéből következően pártatlan eljárásban egyik fél perbeli jogait sem előnyben részesítve, ugyanakkor a per ésszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő alapérdek figyelemmel tartásával köteles az ügyekben eljárni.

A Pp. 141. § (2) bekezdése – összhangban a Pp. 8. §-ában – a jóhiszemű pervitel követelményét fogalmazza meg, ami a nyilatkozatok, tényállítások megtétele tekintetében azt jelenti, hogy a fél köteles tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait – a per állása szerint – a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. Perbeli esetben megállapítható, hogy az alperes ezen kötelezettségeinek az elsőfokú bíróság által megszabott határidő alatt az alábbiak szerint nem tett eleget.

Az elsőfokú iratokból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság az első tárgyalást kitűző 2. sorszám alatti végzésében felhívta az alperest – a Pp. 126. § (2) és (3) bekezdésének megfelelően – a keresetre való nyilatkozattételre és bizonyítékainak csatolására határidő tűzésével. Felhívta arra is, bizonyítási indítványait arra vonatkozóan terjessze elő, hogy felróhatóság nem terheli a társaság hitelezői követeléseinek kielégítetségeért és terjesszen elő bizonyítási indítványt arra, hogy a

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő időszakban ügyvezetői feladatait a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el. Az alperes az idézést és a felhívást 2017. április 13. napján átvette, 3. sorszám alatti beadványában betegségére hivatkozással a tárgyalás elhalasztását kérte, érdemi nyilatkozatot, védekezést, bizonyítási indítványt azonban nem terjesztett elő. Ezt követően az elsőfokú bíróság az első tárgyalásról készült 4. sorszám alatti jegyzőkönyvbe foglalt végzésében tájékoztatta az alperest az őt terhelő bizonyítási kötelezettségről, arról, őt terheli annak bizonyítása, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése, továbbá a társaság legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Felhívta arra, 15 nap alatt ezen nyilatkozatát és az annak alapjául szolgáló bizonyítékait terjessze elő azzal, amennyiben a megszabott határidő alatt annak nem tesz eleget, akkor a keresetet a rendelkezésre álló adatok alapján bírálja el (Pp. 141. § (2) és (6) bekezdés). A bíróság ezen jegyzőkönyvbe foglalt felhívását az alperes 2017. május 24. napján vette át, arra a megszabott határidő alatt nyilatkozatot nem tett.

Az ezt követően tartott tárgyaláson az alperes idézés ellenére nem jelent meg, az 5. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítetten a felperes a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének időpontját megjelölte, melyre figyelemmel az elsőfokú bíróság ezen jegyzőkönyvbe foglalt végzésével felhívta az alperest, 15 nap alatt nyilatkozzon arról, vitatja-e a fizetéseképtelenség kezdő időpontját, amennyiben igen, terjessze elő erre vonatkozó bizonyítékait és indítványait, valamint ismételten felhívta a 4. sorszámú végzésben foglaltak teljesítésére. Figyelmeztette, amennyiben a felhívásoknak 15 napon belül nem tesz eleget, akkor a keresetet a rendelkezésre álló adatok alapján bírálja el. A bíróság ezen felhívását az alperes 2017. július 4. napján átvette, a megszabott határidő alatt arra azonban nyilatkozatot nem terjesztett elő, 6. sorszám alatt csupán jogi képviselője csatolta a meghatalmazását.

A következő kitűzött tárgyalás határnapját megelőző napon jogi képviselője 8. sorszám alatt nyilatkozatot terjesztett elő, melyben előadta, a társaság fizetéseképtelenséggel kapcsolatos nyilatkozatot tenni nem tud, a felperes által csatolt iratokat értelmezni nem tudja, mert a társaság 2014. közepétől már nem végzett tevékenységet, illetőleg csatolta az alperes által a **adóhatóság** Bűnügyi Igazgatóságánál tett nyilatkozatát, valamint a **adóhatóság** megkeresésére adott írásos válaszokat is. Az ezt követően 2017. szeptember 15. napján tartott tárgyaláson sem az alperes, sem jogi képviselője nem jelentek meg, az elsőfokú bíróság pedig a rendelkezésre álló adatok alapján hozta meg határozatát.

A jogalkotó a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében írt jogkövetkezmények meghatározásával a perek ésszerű határidőn belül való befejezéséhez való jogosultságot kívánta biztosítani, és emellett éppen jogvédelmi, jogbiztonsági okokból áll fenn annak lehetősége, hogy az alperes legkésőbb az első érdemi tárgyaláson tehessen a kereseti kérelemre érdemi nyilatkozatot, terjesszhesse elő érdemi ellenkérelmét. Perbeli esetben azonban az alperes sem a tárgyalás előkészítése körében a megszabott bírói határidőben, sem az első érdemi tárgyaláson, sem utóbb a bíróság jogkövetkezményekre történő felhívását követően érdemben nem nyilatkozott, ezért alappal számíthatott arra, hogy az előzetesen adott bírói tájékoztatásnak megfelelően nyilatkozatainak bevétele nélkül születik az ügyben érdemi döntés (BDT2000.312., 2000.290.). Főszabály ugyanis a polgári perekben, hogy a jogvitát lehetőség szerint egy tárgyaláson kell elbírálni (Pp. 141. § (1) bekezdés) és a tárgyalás elhalasztására csak a törvényben meghatározott okokból kerülhet sor.

A fent kifejtettekre figyelemmel megállapítható, hogy a fellebbezésben hivatkozott eljárási okok alapján az alperes a mulasztása miatt beálló törvényi jogkövetkezmények alkalmazása alól nem mentesülhet.

A fentiek alapján tehát az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen – megfelelően értékelve az alperes mulasztását is – a rendelkezésre álló adatok alapján érdemben helytálló döntést hozott.

Az alperes fellebbezésében az ügy érdemével kapcsolatban is tett előadásokat, terjesztett elő bizonyítási indítványokat. Ezekkel kapcsolatban az ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

Az alperes fellebbezésében előadott érdemi védekezést, nyilatkozatokat a másodfokú eljárás során figyelembe venni nem lehetett, úgyszintén az abban előterjesztett bizonyítási indítványokat sem. A Pp. 235. § (1) bekezdése szerint ugyanis a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására feltéve, hogy az - elbírálása esetén – reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. Nyilvánvaló azonban, hogy az alperes által a fellebbezésben előadott tények (az adós 2014. évtől nem végzett tevékenységet, a bevételeket nem ő írta alá, adóhatósági eljárás van folyamatban a társasággal szemben, könyvelőt vett igénybe) nem az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutottak tudomására – egyébként erre nem is hivatkozott -, ezért azok a jelen fellebbezési eljárásban már nem voltak figyelembe vehetők.

A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A pereszes alperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 60. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a alapján köteles az államnak, míg a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles a fellebbezési ellenkérelmet előterjesztő felperes másodfokú eljárási költségeinek megfizetésére, amely a jogi képviselettel kapcsolatban felmerült jogtanácsosi munkadíj összegéből áll a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a, valamint az 1983. évi 3. tvr. 7. § (2) bekezdése és a 7/1983. (VIII.25.) IM rendelet 13. §-a figyelembe vételével megállapított 50.000,- Ft összegben.

Szeged, 2018. június 7.

. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Béri András s.k.
előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró